

Podzemeljski škratje

Estonska pravljica

V viharni noči — bilo je med božičem in novim letom — je nek mož zgrešil pravo pot. Sneg je visoko pokril zemljo in snežni metež je bil tako močan, da si videl komaj ped pred seboj. Mož se je skušal preriti skozi sneg, vendar so mu

pokoplje in ne boš nikoli več videl belega dne!»

Mož si je pomel oči in prestrašen pogledal okoli sebe. Tedaj je zagledal pred seboj moža vitke postave, ki je nosil namestu palice visoko smrekovo deblo,

smerom bolj in bolj pešale moči in lahko se je zahvalil Bogu, da je naposled našel pod grmom zavetje pred viharjem. Tu je hotel prenočiti, v nadi, da bo drugo jutro laže našel pravo pot. Zvil se je v klopčič kar jež in se skrbno odel z debelim kožuhovinastim plaščem. Kmalu je zaspal.

Ne vem, kako dolgo je tako ležal, ko je zdajci začutil, da ga je nekdo stresel za ramo. Ko je planil pokoncu, je zaslišal tuj glas:

»He, kmet, vstani, drugače te sneg

dvakrat večje od njega.

»Pojdi z menoj,« je rekel mož s smrekovo, »v gozdu pod drevjem gori ogenj za naju in tam se boš bolje spočil kakor tu sredi polja.«

Mož je bil hvaležen za prijazno povabilo in je veselo odkorakal za tujcem.

Snežni metež je bil tako gost, da se ni videlo niti za ped daleč. Kakor hitro pa je tujec dvignil smreko in zaklical: »Hoj, snežena mati, napravi prostor!« se je pokazala pred njima široka cesta, kamor ni padla niti ena snežinka in kjer

mi bilo čutiti viharja. Oba sta s strani opazovala strašni vihar, sama pa sta neovirano lahko nadaljevala pot. Bilo je, kakor bi stale ob strani steklene stene, ki bi branile snežinkam, da niso mogle padati na njuno pot. Kmalu sta prispe-la moža do gozda, iz katerega se je lepo svetlikal ogenj.

»Kako ti je ime?« je vprašal mož s smrekovo palico kmeta.

»Ime mi je Ivan, sin dolgega Ivana!«

Okoli ognja so sedeli trije možje, oblečeni v bele platnene obleke kakor da bi živeli sredi poletja. In okoli ognja je bilo vse poletno. Mah je bil živo zelen, veternice, jaternice in pasje vijolice so kukale izmed zelenja. Povsod si videl vse polno gosenc, mravelj in hroščev. Od daleč pa je slišal Ivan tulenje viharja. Še čudovitejši pa je bil ogenj, ki se ni nikjer kadil in ki je dajal nebeško lepo luč.

»Kaj meniš sin dolgega Ivana, ali ni tukaj bolj prijetno za spanje in počitek kakor pa na polju pod grmom?«

Ivan je pokimal in se zahvalil tujcu, da ga je peljal sem. Potem je slekel kožuh, ga zvil in si ga položil pod glavo. Legel je v bližino ognja in se zadovoljno pretegnil. Mož s smrekovo palico je privlekel od nekoč steklenico in jo ponudil Ivanu, češ, naj pije. Ivan si tega ni dal dvakrat reči in je napravil krep-pek požirek iz steklenice. Joj, kako je bila ta pijača dobra. Srce se mu je zasmejal od zadovoljstva. Tujec se je zdajci tudi zleknil na tla in jel s svojimi tovariši govoriti v tuji govorici, ki je Ivan ni razumel. Zato je kmalu zaspal.

Ko se je prebudil, se je znašel na tu-jem kraju, kjer ni bilo o gozdu in ognju nobene sledi. Pomel si je oči, se skušal spomniti vseh podrobnosti pretekle noči in domneval, da je vse le sanjal. Toda kako je potem prišel v ta kraj?

Iz daljave je slišal močno ropotanje in zdajci je čutil kako so se tla pod njim tresla. Ivan je nekaj časa prisluškoval od kod prihaja ta ropot potem pa je sklenil, da mu bo sledil v upanju, da najde tam kake ljudi. Kmalu je prišel do skalne votline iz katere je donelo ropotanje in iz katere je sijala luč.

Ko je stopil v votlino je zagledal pred seboj ogromno kovačnico in nešteto meh-ov in nakoval. Pri vsakem nakovalu je stalo po sedem mož. Čudovitejših kova-čev še ni bil videl svoje žive dni! Kovači so bili tako majceni, da so segli Ivanu komaj do kolen vendar pa so ime-li čisto prav razvite glave in delali so s kladivi, ki so bili večje od njih. Toda ti škrateljčki so tako urno mahali s svoji-

mi kladivi, da jih tudi najbolj močan človek ne bi bil mogel prekositi. Kovačiči so bili oblečeni v usnjene predpasnike, ki so jih pokrivali od vratu pa do pet.

V ozadju, tik ob skalnati steni je se-del mož s smrekovo palico v rokah, ki ga je Ivan že poznal iz minile noči, in strogo nadzoroval delo majcenih kova-čev. Pri njegovih nogah je stala velika steklenica in zdaj pa zdaj je prišel ka-teri izmed kovačkov in napravil dolg požirek.

Gospodar kovačnice ni bil več oblečen v platneno belo obleko, kakor snoči, ampak je bil odet v sajasto delavsko oblečilo. Okoli bokov je imel pripet usnjen pas z veliko srebrno zaponko. S svojo smrekovo palico je zdaj pa zdaj pomahnil kakšnemu kovačku, zakaj be-sede itak ne bi bilo moči slišati v tem ropotanju in razbijanju. Ali ga je bil kdo opazil. Ivan ni vedel, zakaj mojster in njegovi smešni, majceni pomagači so neumorno delali in kovali. Čez nekaj ur so se smeli marljiv delavci odpočiti. Mehovi so se ustavili in kladiva so zle-tela v kot.

Zdaj, ko so delavci zapustili skalnato votlino, se je dvignil mož s smrekovo palico in zaklical Ivanu:

»Videl sem te že, ko si prišel, mu je rekel, »toda ker se z delom mudil, nisem mogel poprej govoriti s teboj. Danes moraš biti moj gost in pokazal ti bom, kako živim in kakšen je moj hišni red. Ostani tu, dokler se ne iznebim te uma-zane obleke!«

S temi besedami je stopil k skalnati steni, vzel ključ iz žepa, odklenil skal-nata vrata in pustil Ivana, da je vstopil pred njim.

Joj, kakšna bogastva je Ivan tu za-gledal! Tu je stalo kakšnih petdeset zlatih omar. Bile so odprte in na preda-lih si videl lahko cele plošče suhega zla-ta in srebra. Vse se je lesketalo in bleščalo. In tam v kotu so ležale zlate plošče na kupu. Ivan jih je hotel za šalo prešteti, toda prišel je do števila pet sto in sedemdeset, ko se je mož s smrekovo palico vrnil in se veselo zasmejal:

»Nikar se ne muči s štetjem, zakaj mnogo časa bi potreboval, da bi preštel vse zlate plošče, ki so v tej dvorani. Rajši si vzemi nekaj plošč. Podarim ti jih v spomin.« (Konec prihodnjic)

Marica Bartolova:

Dobrosrčen deček

Bilo je nekaj let pred svetovno vojno. V Trstu, v velikem obinarskem mestu, je bil okolj poldne, kakor navadno, prav živahen promet.

Lahki in težki avtomobili, ropotajoči, natovorjeni vozovi in različne kočije izvoščkov, vse je švigalo in dirjalo na vse strani.

Iz šole v dolgi ulici so se vsuli šolarji. Dečki skozi ena, pehajoč in suva, oč drug drugega, deklice glasno čebljaje skozi druga. Divje razposajena deca je v teku zavila okoli vogala na širok trg.

Ob levem pločniku je stal mož s temnimi, skoro črnimi naočniki in s palico trkaj ob tla, kakor bi nečesa iskal. Nekateri učenci so šli v večjem loku mimo njega, kakor bi ga ne bili videli, drugi spet so se zaletavali vanj. Močno se je moral upirati na palico, da ni padel. Nekaj bolj surovih, že večjih fantalinov se je možu rogalo in eden je zaupil:

»Glejte, glejte, zdaj se bo možak spotaknil ob pločnik!«

Mož se je z žalostnim obrazom obrni tja, odkoder so prihajali glasovi.

Kar priteče iz druge gruče šolarjev deček desetih ali enajstih let, stopi k možu, ga prime za roko in mu reče prijazno:

»Gospod, povejte, kam bi radi šli, da vas spremim.«

Dobrohoten nasmeh se je možu razlil po žalostnem obrazu, ko je rekel:

»Če si tako dober, spremi me čez ulico na drugi pločnik. Zašel sem menda, saj skoraj nič ne vidim.«

»V kateri ulici pa stanujete,« je vprašal deček.

»V ulici sv. Antona ima moj sin trgovino in tja sem bil namenjen. Kar naenkrat pa nisem vedel, kje sem in sem šel morebiti kar v nasprotno smer. Ti poredni otroci so pa tako brez srca, da bi me bili kmalu podrli.«

Deček je krenil z njim po dolgi ulici, potem je šel na drugo krajšo in široko, ki je bila ulica sv. Antona.

Gredoč je gospod dečka izpraševal, kam in v kateri razred hoši in odkod je doma. Deček je povedal, da je doma v okolici, in sicer pri sv. Ivanu ter da hoši v prvi razred gimnazije. Tudi na vsa nadaljnja vprašanja je deček lepo odgovarjal, pripovedoval je, da so njegovi starši Slovenci in da doma govorijo samo slovensko. Mož se je čudil, morebiti zato, ker je znal deček vse tako lepo povedati v italijanskem jeziku.

Ko sta prišla pred trgovino, se je hotel deček posloviti, ubog. mož pa je podržal njegovo roko v svoji in dejal:

»Le pojdi z mano noter.«

Mlad gospod jima je prišel nasproti in vzkliknil:

»Oh očka, ker te ni bilo ob navadni uri, sem poslal pomočnika po te na dom.«

Oče je tedaj sinu povedal, da je v trušču in hrušču zašel in kako so se vsi učenci, ki so prišli iz šole, grdo vedli,

le ta mali Slovenček je pristoplil k njemu, ga ljubeznivo nagovoril in ga privedel v trgovino.

Potem je še deček slišal, kako je starejši gospod pravil o ljudeh, ki jima pra-

vijo barbari, a niso barbari. Sin je med tem vzel iz predala belo-modro majico in modro čepico ter jo dal dečku rekoč:

»Povej mi svoje ime in priimek, da si ju zapišem, morebiti ti še kdaj prav pride.

★

Divjala je svetovna vojna. Naš deček je med tem časom postal mladenič in je moral v vojno.

V dolgotrajnih bitkah pri Doberdobu je bil naš fant-Slovenec že skoraj leto dni. Nekoč je blizu njega eksplodirala granata, odtrgala mu par prstov na roki in ranila desno nogo, tako da je obležal. Sam ni vedel, kako dolgo je ležal v hladnem jesenskem jutru na mokrih tleh.

Zavedel se je, ko so ga previdno polagali na nosilnico in ga je nekdo ljubeznivo pobožal čez obraz, ga poklical po imenu in priimku ter ga vprašal, kako se počuti.

Bil je to višji oficir, sin tistega skoro slepega gospoda. Ta je preskrbel, da so ranjencu skrbno postregli in ga v bolnišnici lepo negovali.

Povedal je našemu fantu, da ga je po imenu in priimku takoj spoznal in se spomnil onega dne, ko je njegovega očeta spremljal v trgovino. »Žal mi je,« je dejal, »da si ranjen, rajši bi te bi srečal zdravega; vesel me pa vendarle, da ti morem povrniti, kar si ti dobrega storil mojemu očetu, ki počiva že dolgo v grobu.«

Šesti čut pri živalih

Da imajo nekatere živali šesti čut za presojanje smeri in oddaljenosti, je znano. Zlasti pri psih so to že pogosto opazili. Tudi pri mačkah in predvsem pri golobih. Saj je znano, da najdejo golobje-pismonoše svoj dom, čeprav morajo preleteti na tisoče kilometrov. Prav tako je tudi pri pticah selivkah. Doslej pa je bilo neznano, da poznajo ta čut tudi želve. To pa so nedavno neoporečno dokazali. Pred nekaj leti so namreč ujeli v Južnem morju precej velikih želv. Odpeljali so jih v Anglijo. Ko so prišle tja, so odkrili, da je ena izmed njih na nogi ranjena. Zato so jo na angleški obali vrgli nazaj v morje. Nedavno — vendar pa nekaj let po tem dogodku — so isto želvo spet ujeli v Avstraliji, prav na istem mestu kakor prvič. Da je bila ista, so spoznali po tem, ker je imela na svojem oklepu žig, ki so z njim označili vse ujete želve. Tako je torej v nekaj letih našla pot v svojo domovino, ki je bila toliko tisoč kilometrov daleč.

Od kdaj poznamo

... vilice?

Vilice poznamo šele iz 16. stoletja. Toda že takrat, ko so bile vilice in nož že davno znani, so vsi ljudje, imenitni in preprosti, jedli z rokami. Šele dobrih sto let nato so začeli boljši ljudje jesti z jedilnim orodjem.

... naočnike?

Da bi imeli naočnike od Kitajcev, kakor so nekoč mislili, ni res. Znano je, da je imel že cesar Neron brušen smaragd, ki je skozenj gledal borilce v cirkusu. Pravi pomen brušenih steklenih leč je odkril šele slavni angleški menih in vseučiliški profesor Robert Bacon okoli leta 1250 in so ga zaradi tega celo obdolžili čarovništva. Florentinski plemič Salviano degli Armati (umrl leta 1317) pa je iznašel prave naočnike, ki so bili podobni dandanašnjim.

Drobiž

Nosorog je živel v kamni dobi akoraj po vsem svetu.

Že leta 500 pred Kristovim rojstvom so imeli Kitajci prvo ljudsko štetje.

Afriške kobilice so časih dolge do 15 centimetrov.

Z drgnjenjem nosnega korena lahko zatremo nahod in smrkanje.

Koža človeške trepalnice je 67 krat tanjša kakor koža na dlani.

Koliko oseb je na tej sliki potrebnih?

Na sliki je še nekaj oseb naslikanih, vendar pa ne vse. Nekaterih vidite samo del, drugih pa sploh ne. Zdaj pa, dragi Jutrovčki, uganite, koliko ljudi bi moralo biti na tej sliki, da bi bila slika popolna.

JUTROVČKI PIŠEJO

Dva slona. Nekdaj je živel slon, ki je bil že zelo star. Pocasni se je izprehajal in mislil na smrt. Tedaj ga sreča mlad slonček in ga veselo pozdravi: »Kaj vam je, oče, da ste tako žalostni?« Stari slon mu reče: »Kaj ne bi bil žalosten? Kmalu bom moral umreti, ti in vsi drugi se boste pa lahko še veselili življenja!« Mladi slonček je za trenutek pomislil, potem pa dejal: »Nikar se ne žalostite, dragi oče, tudi jaz in vsi drugi bomo morali enkrat umreti!« Stari slon je potolažen nadaljeval svoj izprehod.

**Marija Krt, učenka II. c. razr.
v Kranju.**

Veverica in jež. V gozdu se srečata veverica in jež. Veverica vpraša ježa: »Kaj pa delaš?« In jež odgovori: »Hrane si iščem, da mi na stara leta ne bo treba stradati.« Veverica veselo skoči na bližnje drevo in zakliče: »Tudi jaz si iščem hrane, da bom lahko preživela zimo! Tisti, ki so tako nespametni, da si za časa ne preskrbijo zalog, bodo pa morali od lakote umreti!«

**Marica Križan, učenka V. razr.
v Slov. Bistrici**

Ljubi stric Matič! Tukaj Ti pošljem kratko pravljico o levu in žirafi. Zelo skromna je in bojim se, da bo samo koš zadovoljen z njo, zato priložim zate lepe pozdrave — košu pa figo!

V pragozdu sta živel lev in žirafa. Lepega dne sta se srečala in lahko si mislite, kako se je žirafa prestrašila, ker je mislila, da jo bo lev napadel. Prav tako se je pa ustrašil tudi lev, ki je mislil, da ga bo žirafa požrla. Tako sta zbežala vsak v svojo stran in se veselo oddahnila, meneč, da sta se ognila velike nevarnosti.

**Nada Mauko, učenka III. razr.
v Humu, p. Ormož**

Ljuba Nada! Pravljico sem natisnil v »Mladem Jutru«, košu sem izročil figo in Tvoje pozdrave sem pohrustal. Upam, da si zadovoljna. Le oglasi se še kaj in sprejmi mnogo lepih pozdravov od
strica Matiča

Vol in žaba. Nekoč se je na obširnem travniku pasel vol. Zdajci priskače žaba na travnik in vpraša vola: »Oh, kako bi bila rada tebi enaka!« — »To pa ni težko,« meni vol. — »Kaj naj storim?«

vpraša žaba. — »Napihni se!« ji svetuje vol. In res se je jela žaba napihovati in se je napihovala tako dolgo, da je počila.

**Majda Rojko, učenka IV. b razr.
v Ljubljani, Sv. Jakoba šola**

Psiček in zajček

Naš kužek se v gozd poda,
v gozdu vidi zajčka.
»Halo,« zalaja, »hov, hov, hov!«
Zajček pa skoči pov, pov, pov,
obrne se in zasmeji:
»Tak kužek me že ne dobi!
Jaz hitro tečem,
le bliže prid!
Na uho ti šepnem: pojď se solit!«

**Boško Novaković, uč. III. razr.
v Ptuj, Ljutomerska c. 19**

Ptičji koncert. Tudi med ptiči je zavlada kriza in brezposelnost. Sklenili so, da priredijo v parku koncert in bodo pobirali vstopnino. Gospe in gospodje so hiteli mimo, vendar se ni nihče spomnil, da bi jim nasul kaj drobtin ali pa zrnja. Le neki delavec se je ustavil in stresel borne drobtine iz žepa. Ptički so mu hvaležni zapeli še eno pesmico, potem so pa hitro pozobali drobtine. Od tistih dob prirejajo svoje koncerte najrajši v predmestjih, ker so videli, da bogati ljudje nimajo srca.

**Marija Grobler, uč. V. razr.
v Novem mestu**

Jež in zajec. Jež in zajec se srečata. Jež nagovori zajca: »Kam si namenjen?« — »V zeljnik po zelje,« je odvrnil zajec. — »Kam pa ti?« vpraša zajec ježa. — »Jaz pa pojdem ščurke lovit,« pravi jež. In potem sta šla vsak svojo pot.

**Ivanka Maher, uč. 3. razreda
v Ljubljani, pri Sv. Jakobu**

Polž in lisica. Nekoč sta se se srečala polž in lisica. Kam pa tako hitiš? All ne bi poskusila, kdo pride prej na ta hrib, mu reče lisica. Polž je s tem zadovoljen. Ko se lisica obrne, ji zleze polž na rep. Lisica teče kar jo nesejo noge. Na vrhu se ustavi in zakliče: »Kje pa si, polž?« Četrť ure te že čakam tu, se oglasi polž za njenim hrbtom. Tako je lisica izgubila stavo.

**Vlasta Miklavčič, uč. III. raz. vadnice
šolskih sester v Mariboru.**

Zajček v smrtnem strahu. V prostornem hlevu je imel zajček svojo hišico. Ker ni bil zadovoljen z njo, si je izkopal globoko v zemljo rov. Kar zapazi nekoga dne s strahom, da prihaja v njegov rov voda. K sreči je bil v hlevu velik kup slame, kamor se je umikal. Ko je voda uplahnila, je ves sestradan in žalosten opazoval svoj opustošeni domek.

Božo Pisansky, uč. os. šole v Kostanjevici na Krki.

Zgodba o mucku in pastiričkah. V našem cvetličnjaku so si pastiričice napravile gnezdo. Ni bilo dneva, da ne bi jih opazovala pri delu. Znesle so si štiri jajčke in čez nekoliko dni sem videla mladičke, ki so milo čivkali. Tedaj me je še bolj veselilo in pazila sem, da bi jih kdo ne ukradel. Imela sem tudi črnega mucka. Neko jutro sem hotela pogledati moje prijatelje. A kaj vidim? Gnezdo je ležalo na tleh, a ptičkov ni bilo več v njem. »Kdo je to naredil,« sem se vprašala. Tedaj sem zagledala mucka, ki je lazil po stelaži kakor tat. Ta je bil tisti razbojnik, ki je ptičke umoril. Drugo jutro sem videla ptičko, ki je tavalja z zlomljeno nožico na strehi cvetličnjaka. Smilila se mi je ubožica. Mucek je hotel še njo pojesti; ta grdi lakomnež. Poželjivo je gledal za njo. V jeseni pa se je pastirička preselila drugam.

Lida Jančič, uč. IV. raz. osnov. šole v Slovenski Bistrici.

Pes in mačka. Nekoč je pes sklenil pogodbo z mesarjem, da bo njegovo vse meso, ki bo padlo na tla. Ker ni imel pes prostora, kamor bi skrnil pogodbo, jo je shranil pri mački, s katero je še takrat živel v dobrem prijateljstvu. Nekoč ni hotel mesar priznati psu njegove pravice in je zahteval, naj mu pokaže pogodbo. Mačka je bila skrila pogodbo pod streho in miške so jo tam pohrustale. Tako je pes izgubil svojo pravico pri mesarju in od tega časa sovraži mačke.

Olga Šimek, uč. III. raz. v Domžalah.

Jež in žaba. Lepega jutra se je jež izprehajal in srečal žabo. Ker je bil lačen, je popadel žabo in jo požrl. Okrepčan od dobre pojedine je nadaljeval svoj izprehod.

Pavla Miklošič, uč. I. raz. mešč. šole v Ljubljani

Lastavica in škrjanček. »Zakaj se ne dvigneš v sinje višave kakor jaz?« je vprašal škrjanček lastavico. »Ker ne

hrepenim po višavah kakor ti. Niše pri tleh najdem monogo več mrčesa za hrano!« je odgovorila lastavica.

Hermína Paljuh, uč. III. r. drž. real. gim. v Mariboru

Vrabel, kokoš in lisica. Na dvorišču je bilo mnogo vrabcev. Kmet je potresel strupeno zrnje po dvorišču. Prišla je sosedova kokoš ter pojedla zrnje. Uboga kokoš je seveda poginila. Zastrupljeno kokoš je lisica ukradla in pojedla ter je tudi ona poginila. Kmet je lisčjo kožo prodal za lepe denarce.

Godec Rupko, uč. III. b. r. v Ljubljani 7.

Dragi stric Matic! Na dvorišču obširnega posestva je bil priklenjen kodrast pes. Nekega dne je deževalo in gospodinja je postavila cvetlične lonce v bližino pasje kočice. Hitro je prišel pes iz svoje hišice in jel razkopavati cvetlice. Dragi stric Matic, zdaj si pa lahko sam misliš, kaj se je potem zgodilo.

Zlatka Črepinko, uč. I. razr.

Dol. Logatec 164

Pes in muca. Pes in muca se igrata. Pes poskoči, muca se ustraši in zbeži na bližnje drevo. Ko vidi, da pes ne more za njo na drevo, mu strga korenček. Pes pa modro odgovori: »Bojiš se me pa le, strahopetnica!« In ker je bil pametnejši, je zmagovalno zapustil bojišče.

Stojanka Zrimšek, uč. II. razr.

v Ribnici

Ukanjena lisica. Lisica je ukradla kokoš in jo nesla v svoj brlog. Drugi dan je pogledala v brlog, pa ni bilo o kokoši nobene sledi več. Zakaj volk je bil zavohal kokoš in jo odnesel. (Prav je bilo! Tako naj se zgodi vsaki lisici, ki ponočuje Bog si ga vedi kod, namestu bi spala v svojem domačem brlogu! — Stric Matic.)

Dragica Trtnik, uč. V. razr.

v Ljubljani, Lichtenturnov zavod

Kongres živali. V bližini naše hiše stoji gozd. Na Silvestrov večer so se tu zbrale živali, da bi priredile koncert. Napravile so si lepo dvorano, ki je bila okrašena z ledenimi vencmi in preprogami iz tovarne Zima in Mraz. Gospa Zvitkorepka je bila tako pijana, da je s steklenico v roki zaplesala in zapela: »Obilo sreče v novem letu!«

Irma Čop, uč. IV. razr.

Kranjska gora

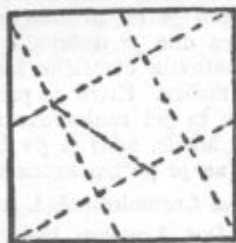
L. M.:

Ptiček - beraček

Sem ptiček reven,
ptiček mlad!
Pel bi veselo
in živel bi rad!
Pa nimam ne hrane
ne vode,
od mraza trde
so mi noge.

Če malo zrnja
bi kje dobil,
morda bi učakal
pomladi živ!
Bodi usmiljen,
ljubi otrok:
zrnca te prosil
ptiček ubog!

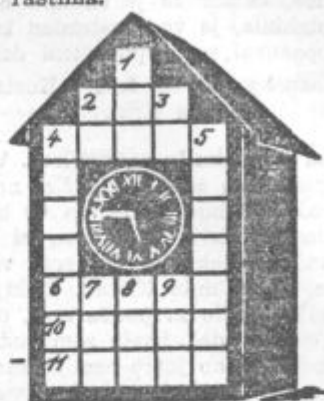
Sestavljenka

Is desetih delov napravljen četvero-
kotnik.

Križanka »Starinska ura«

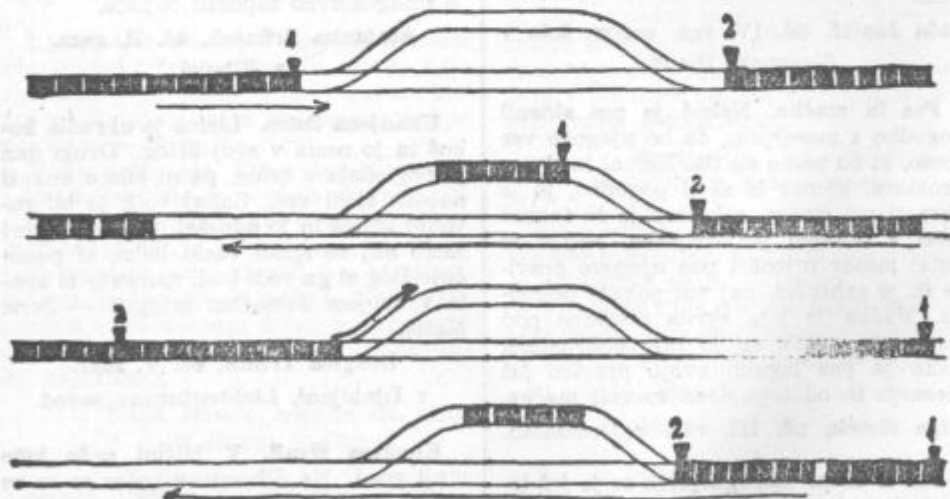
Vodoravno: 2. travniška cvetica, 4.
drevo; 6. nagovor, 10. domača žival, 11.
južna rastlina.

Navpično: 1. nočna ura, 2. globina v
tekoči vodi, 3. igralni list, 4. ura, 5. pti-
čica-pevka, 7. stran neba, 8. reka v vrba-
ški banovini, 9. označba za govorenje, ki
se uporablja z nikalnico za molččega
človeka.

Promet na enotirni železniški progi

Rešitev

Najprej je treba odklopiti štiri vozo-
ve vlaka števil. 1; lokomotiva pelje te
štiri vozove na izogibalnico in tam z vo-
zovi počaka. Nato pelje vlak števil. 2 na-
ravnost k onim štirim vozovom vlaka
števil. 1, tako da imajo oni štirje vozovi
z lokomotivo vlaka števil. 1, ki stoje na
izogibalnici, prosto pot, da peljejo dalje
na glavni tir in počakajo. Potem se osta-
li štirje vozovi vlaka števil. 1 priklapijo
k lokomotivi vlaka števil. 2. Ta lokomotiv-

va pa pelje vse skupaj t. j. celoten vlak
števil. 2 in one štiri vozove vlaka števil. 1
nazaj po izogibalnici in sicer tako, da
pusti one štiri vozove vlaka števil. 1 na
izogibalnici. Naposled je proga za celo-
ten vlak števil. 2 prosta in ta vlak lah-
ko nemoteno vozi dalje. Lokomotiva
vlaka števil. 1 se pelje zdaj nazaj na iz-
ogibalnico, priklapi one štiri vozove ter
nadaljuje svojo vožnjo.

Slika Vam poda natančen pregled.